

האמנם ישב אלהים את האדם

כִּי הָאֱמָנָם יֵשֵׁב אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עַל הָאָרֶץ הֲנֵה שָׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָלוּךָ אֶף כִּי הִבִּיתָ הַזֶּה אֶשֶׁר בְּנִיתִי: (דברי הימים ב ו יח).¹

פסיקתא דרב כהנא (מנדלבוים) פסקא ב²

ר' יודה בר סימון בשם ר' יוחנן: שלושה דברים שמע משה מפי הגבורה ונבהל ונרתע לאחוריו. בשעה שאמר לו: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה ח), אמר משה לפני הקב"ה: ריבונו של עולם! "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך" ואתה אמרת ועשו לי מקדש! אמר לו הקב"ה: משה, לא כשאתה סבור. אלא עשרים קרש בצפון ועשרים קרש בדרום, שמונה במערב ואני יורד ומצמצם שכנתי ביניכם למטן. דכתיב: "ונועדתי לך שם" (שמות ל כב).³

ילקוט שמעוני ירמיהו רמז שו

כותי אחד שאל את רבי מאיר: אפשר מי שכתוב בו "הלוא את השמים ואת הארץ אני מלא" היה מדבר עם משה מבין שני בדי הארון? א"ל: הבא לי מראות גדולות, הביא לו מראות גדולות. א"ל: ראה בוביא שלך.⁴ ראה אותה גדולה. א"ל: הבא לי מראות קטנים. א"ל: ראה בוביא שלך, ראה אותה קטנה. א"ל: ומה אתה בשר ודם, אתה משנה את עצמך בכל מה שתרצה, מי שאמר והיה העולם על אחת כמה וכמה. כשהוא רוצה, "הלא את השמים ואת הארץ אני מלא" וכשהוא רוצה, היה מדבר עם משה מבין שני בדי הארון. א"ר אבא בר סיסי: פעמים שאין העולם כולו מחזיק כבוד אלהינו ופעמים שמדבר עם האדם מתוך שערות ראשו, שנאמר: "ויען ה' את איוב מן הסערה" - מבין שערות ראשו. כתיב: "הלוא את השמים ואת הארץ אני מלא", וכתוב: "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך", וכתוב: "וכבוד ה' מלא את המשכן".⁵

¹ פסוק זה לקוח מתוך תפילת שלמה בחנוכת בית המקדש והוא מופיע פעמיים, פעם במלכים א פרק ח פסוק כז ופעם במקור שהבאנו מדברי הימים ב. הנוסח בספר מלכים הוא: "כִּי הָאֱמָנָם יֵשֵׁב אֱלֹהִים עַל הָאָרֶץ" בשל התוספת "את האדם" העדפנו את המקור בדברי הימים. ובאמת, שתי תמיהות יש כאן. האחת איך בכלל ניתן להבין את הרעיון של ירידת השכינה לארץ והכלתה במקום תחום וממורד; והשנייה, איך ירידה ושכינה זו מתיישבת, תרתי משמע, עם המציאות האנושית. ראה פירוש רמב"ן לפסוק בשמות כה כט: "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך - לא יכלו ויחזיקו גודל רוממותך כי אין לך קצב ומידה, אף כי הבית הזה הקטן אשר בנית". ופירוש מצודות דוד: "כי האמנם - האם אמת הדבר שישב אלהים בבית העשוי על ארץ? בתמיהה! הלא השמים לא יכלכלוך ומכל שכן הבית. ואם כן במה היה בית ה'?"

² פסיקתא דרב כהנא, בדפוסים העיקריים שבידינו, בובר ומנדלבוים, מסודרת על פני לוח השנה באופן מיוחד. היא מתחילה בחנוכה "ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן" והפסיקא השנייה, ממנה אנו מצטטים כאן, היא לפרשת שקלים (כי תשא). למרות שהמדרש הוא ארץ ישראלי, אי אפשר שלא לראות את השתלבותו הטבעית דווקא במחזור הקריאה החד-שנתי כמנהג בבל ולא כמנהג ארץ ישראל. לא רק פרשת שקלים שהיא מחוץ למחזור הקריאה עפ"י סדר המקרא, אלא כל חמש הפרשות של סוף ספר שמות העוסקות בהקמת המשכן, נופלות בלוח השנה בין חנוכה, בו נחנך מחדש בית המקדש השני ובין א בניסן בו הוקם המשכן וממנו נלקח הפסוק: "ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן". ואנו דורשים בפסוק מתפילת שלמה שבחנוכת בית ראשון.

³ אמרנו "שלושה דברים" וראינו רק אחד. מה הם שני הדברים האחרים? מחצית השקל (ראה דברינו בפרשת שקלים [כפר נפש](#)) ו"את קרבני לחמי לאש", היינו, שיש בקורבנות בכדי לרצות את הקב"ה (במדבר רבה יב ג, ראה דברינו [עולת תמיד](#) בפרשת תצוה). ולנושא שלנו: מה תשובה נותן הקב"ה למשה? איך באמת משכינים שכינה במשכן מצומצם מעשה ידי אדם? - "לא כשאתה סבור" ("לא כמו שאתה מחשב" לשון מדרש אגדה (בובר) שמות פרק ל). אלא כמו מה? מה התשובה ב"עשרים קרש בצפון ועשרים קרש בדרום"? צמצום השכינה. ראה רש"י על הפסוק בדברי הימים: "כי האמנם ישב אלהים את האדם על הארץ - לשון תמיהה וכי אפשר שיאמין אדם שישב אלהים על הארץ כי שמים ושמי השמים וגומר. אלא מחמת חסד שגמלת לדוד אבי צמצמת שכינתך". סוד הצמצום. מהו סוד זה? ומה זה שייך לחסד?

⁴ בבואה שלך.

⁵ המקור למדרש זה הוא בראשית רבה ד ד על הפסוק בבריאת העולם: "יהי רקיע בתוך המים". והבאנו את נוסח הילקוט כי הוא מזכיר את הפסוק שלנו. אז מהו סוד הצמצום? לכאורה פשוט. בפרט לבני דורנו שנגלו להם צפונות הפסיקה בשני קצותיה: המקור (האסטרופיסיקה) והמיקרו (האטום ותת חלקיקיו). ובתווך הנקודה הסינגולרית של המפץ הגדול. מדוע שנחשוב שהקב"ה נמצא במרחבי הקוסמוס האדירים (46 מיליארד שנות אור ליקום הנצפה) יותר משהוא נמצא בקוורק (10 בחזקת מינוס 16 של מטר). בשבילנו, עשרים אמה על עשרים אמה הוא אולי "מקום טוב באמצע". במילים אחרות, הורדת השכינה למשכן היא לקח לאדם שלא יביט רק כלפי מעלה ויחפש את השכינה בשמים ושמי השמים, אלא גם על הארץ, בבית ובשדה ובכל מקום שהרי "לית אתר פנוי מינה" (תיקוני זוהר, תקונא שבעין). זאת ועוד, הרי אחד מכינויו של הקב"ה הוא מקום. ראה אוצר המדרשים (אייזנשטיין) פסיקתא עמוד 496: "ברוך שמייה דקודשא בריך הוא שהוא מקום עולמו ואין העולם מקומו, כמו שנאמר כי השמים ושמי השמים לא יכלכלוך". (וכבר הארכנו בנושא [מקום](#) בפרשת ויצא) אלא שכל זה הוא בסוד ההויה-האלהית ובתפיסה הדתית המטפיסית. עדיין סוד הצמצום טעון הסבר מנקודת המבט הדתית-אנושית והפסיכולוגית. למה לקדש מקום מסוים ולומר שהוא מקום השכינה? איך אפשר לומר שכאן משכן ה' ומה "שם"? ראה שאלת מצודות דוד בסוף הערה 1 לעיל: במה היה בית ה' וכן שוב רש"י בסוף הערה 3 לעיל.

א"ר יהושע דסכנין בשם ר' לוי: משל למה הדבר דומה? למערה פתוחה על שפת הים. געש הים ונתמלאה המערה והים לא חסר. כך, אע"פ שכתוב "וכבוד ה' מלא את המשכן", העליונים והתחתונים לא חסרו מזיו כבודו.⁶

פסיקתא רבתי (איש שלום) פרשה ה

אתה מוצא מתחילת ברייתו של עולם הייתה השכינה בתחתונים, כמה שכתוב: "וישמעו את קול ה' אלהים מתהלך בגן" (בראשית ג ח). חטא אדם הראשון נסתלקה השכינה לרקיע הראשון. עמד קין והרג לאחיו נסתלקה לרקיע השני. עמד דור אנוש וחטאו אז הוחל לקרא בשם ה' (בראשית ד כו) ונסתלקה לרקיע השלישי. עמדו דור המבול וחטאו... ונסתלקה לרקיע הרביעי. עמדו דור הפלגה ונסתלקה השכינה לרקיע החמישי. עמדו הסדומיים ונסתלקה לשישי שהיו חוטאים ואנשי סדום רעים וחטאים... באו פלשתים וחטאו... ונסתלקה לשביעי. בא אברהם וסיגל מעשים טובים וירדה השכינה מן הרקיע השביעי לשישי. בא יצחק ופשט צוארו על גבי המזבח וירדה מן השישי לחמישי. בא יעקב ונטע אהלים לתורה... וירדה השכינה מחמישי לרביעי. בא לוי והורידה מרביעי לשלישי. בא קהת והורידה משלישי לשני. בא עמרם והורידה לראשון. אשריהם הצדיקים שהם משכינים השכינה בארץ... בא משה והורידה למטה, כמה שכתב: "ויכס הענן את האהל וכבוד ה' מלא את המשכן" (שמות מ לד).

כתב: "הנה השמים ושמי השמים לא יכלולך" (מלכים א ח כז) וכאן כתב: "וכבוד ה' מלא את המשכן". אמר רבי יהושע דסכנין בשם רבי לוי: למה הדבר דומה? למערה פתוחה על שפת הים געש הים ונתמלא המערה והים לא חסר. כך, אף על פי שכתב וכבוד ה' מלא את המשכן, העליונים והתחתונים לא חסרו מזיו כבודו של הקב"ה. כשם שכתב: הלא את השמים ואת הארץ אני מלא נאם ה' (ירמיה כ"ג כ"ד).⁷

לפיכך כתב כאן "ויהי", שכשם שהייתה השכינה מתחילת ברייתו של עולם למטה ונסתלקה למעלה, חזרה עכשיו להיות למטה כשם שהייתה – "ויהי ביום כלות משה".⁸

מדרש תנחומא פרשת ויקרא סימן ד⁹

"ויקרא אל משה" - מהיכן קרא לו? מאהל מועד. יהא שמו מבורך לעולם שהניח את העליונים ובחר בתחתונים לשכן במשכן בשביל אהבתן של ישראל. וכן שלמה אמר: "כי האמנם ישב אלהים על הארץ הנה השמים ושמי השמים לא יכלולך אף כי הבית הזה אשר בניתי" (מלכים א ח כז). יש פ'וחר¹⁰ מתאוה לכלי חרס, כביכול, "כי יוצר הכל הוא".¹¹ אלא בשביל האהבה: "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות". וכן הוא אומר: "ויקרא אל משה מאהל מועד". גדול היה משה, ראה מה כתוב: "ויקרא אלהים לאור יום" (בראשית א) וכאן: "ויקרא אל משה". זו קריאה וזו קריאה. מי גדול הַשׁוֹבֵה או הַנְּשָׁבֵה? הוי אומר השובה.¹² ראה מה כתוב: "ויקרא אלהים לאור יום" ואין אור אלא תורה שנאמר: "כי נר מצוה ותורה אור" (משלי ו כג). ומשה שבה כל התורה, שנאמר: "עלית

⁶ שוב, בעיניי של ימינו, כאן לכאורה המדרש מקלקל את אשר הסביר כל כך טוב במרכז הדרשה על בבואה גדולה ובבואה קטנה. וכי עלה על דעתנו שמשכן האלהות בארץ, קרוב לאדם ובמיקרו-קוסמוס גורע כהוא-זה ממשכנה בשמי השמים, במקרו-קוסמוס? למה שהמערה תפחית מהים? אדרבא, אחד הם. ה"כמות" האלהית היא הרי אינסופית שלא כמי הים שהם סופיים. על כורחנו נזדקק שוב לצד האנושי והפסיכולוגי, לא לתפיסה הדתית-מטפיסטית. בעיני אנוש, אם השכינה היא "כאן", אולי היא לא "שם". אם מקום (וזמן ואדם) ממסרה הוא קדוש, אז אולי מקום (וזמן ואדם) אחר הוא חול.

⁷ במשל הים המערה ובהבדלים בין נוסחיו השונים עסקנו בדברינו [משל המערה והים](#) בפרשת החודש.

⁸ לפי מדרש זה אין שום בעיה עם ירידת השכינה למטה. זה היה המצב הטבעי בתחילת ברייתו של עולם. אדם וחיה נבראו לתוך מצב בו "קול ה' אלהים מתהלך בגן". החטא הוא שגרם להסתלקות השכינה, וכל מה שקורה בפרשתנו הוא השלב האחרון בחזרה מדורגת למצב הטבעי. הורדת השכינה לארץ - תיקון החטא - היא אמנם פעולה לא פשוטה שרק הצדיקים יכולים לעשותה: "אשריהם הצדיקים שהם משכינים השכינה בארץ", אבל בעשותם זאת, אין הם יוצרים מצב חדש אלא מחזירים את השכינה למצבה הרצוני הראשוני. לפיכך, עלפי מדרש זה, משה איננו תמה ואיננו שואל שאלות לגבי עצם הרעיון של הכלת השכינה בארץ, אלא מצטרף כחוליה השביעית והמכרעת לשרשרת הצדיקים שלפניו ומוריד את השכינה סופית לארץ. ואם חו"ח יחטאו, שוב היא תסתלק ותחזור לעליונים. הפסוק שלנו אמנם נזכר במדרש זה, אלא בהקשר שכבר ראינו של משל הים והמערה, היינו רק כאזכור שירידת השכינה לתחתונים, איננה ממעטת את מקורה בעליונים. ואולי תנועת המים מהים למערה וחזרה מרמזת גם על תנועת השכינה מהשמים לארץ וחזרתה לשמים כאשר חוטאים והמים במערה הופכים למי מערה פסולים (בכורות פרק ד משנה ו, ברכות כח ע"א ועוד). ראה פירוש רד"ק ישעיהו סו א. ראה גם דברינו [השמים כסאי והארץ הדום רגלי](#) בראש חודש.

⁹ במדרש זה נפלו שיבושים רבים. ניסינו להרכיב נוסח מתוקן ע"י השוואה בין נוסח זה שבתנחומא הרגיל ובין המקבילה במדרש תנחומא (בבב) פרשת ויקרא סימן ו. כל האחריות היא עלינו. הרוצה לבדוק, יעיין במקורות.

¹⁰ פ'וחר או פ'וחר, יוצר כלי חרס, פ'דר. ראה אבן שושן ומילונים אחרים.

¹¹ איך זה שהפוחר מתאוה לכלי חרס, הרי בידו ליצור אותו! והתשובה היא: בגלל האהבה.

¹² ברור שהשובה שהוא גדול (חזק) יותר מהנשבה – שאלה רטורית שתפקידה לחבר את שני ה"ויקרא" ולהכניס את קהל השומעים לניחוש מי הוא השובה ולהפתיע אותם בהמשך.

למרום שבית שבי" (תהלים סח יט). א"ל הקב"ה למשה: בעולם הזה עשיתך ראש על כל ישראל, ולעולם הבא כשיבואו הצדיקים ליטול שכרם אתה בא בראש כולם, שנאמר: "ויתא ראשי עם צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל" (דברים לג כא).¹³

רמב"ן שמות פרק כה פסוק ב

וסוד המשכן הוא, שיהיה הכבוד אשר שכן על הר סיני שוכן עליו בנסתר. וכמו שנאמר שם (לעיל כד טז) וישכן כבוד ה' על הר סיני ... כן כתוב במשכן וכבוד ה' מלא את המשכן (להלן מ לד) ... והיה במשכן תמיד עם ישראל הכבוד שנראה להם בהר סיני ... והמסתכל יפה בכתובים הנאמרים במתן תורה ... יבין סוד המשכן ובית המקדש, ויוכל להתבונן בו ממה שאמר שלמה בחכמתו בתפילתו בבית המקדש ה' אלהי ישראל (מ"א ח כג), כמו שאמר בהר סיני ויראו את אלהי ישראל (לעיל כד ו) ... כי אלהי ישראל יושב הכרובים ... וכן יזכיר תמיד בבית המקדש לשם ה' (מ"א ה יט) ... במידת רחמים ... ובביאור אמר כי האמנם ישב אלהים את האדם על הארץ הנה שמים ושמי השמים לא יכלכלוך (דברי הימים ב ו יח). וכתוב על הארון להעלות משם את ארון האלהים אשר נקרא שם ה' צבאות יושב הכרובים עליו (ש"ב ו ב). ובדברי הימים (א יג ו) להעלות משם את ארון האלהים ה' יושב הכרובים אשר נקרא שם, כי השם יושב הכרובים.¹⁴

מדרש תנחומא פרשת נשא סימן יא

ובשעה שאמר ליה "ועשו לי מקדש" (שמות כה) אמר משה: "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך אף כי הבית הזה אשר בניתי" (מלכים א ח) ואומר: "הלא את השמים ואת הארץ אני מלא נאם ה' " (ירמיה כג). ואומר: "השמים כסאי והארץ הדום רגלי" (ישעיה סו) - ואנו יכולין לעשות לו מקדש? א"ל הקב"ה: איני מבקש לפי כחי אלא לפי כוחך, שנאמר: "ואת המשכן תעשה עשר יריעות" (שמות כו).¹⁵ כיון ששמעו כך, עמדו ונתנדבו ברצון ועשו את המשכן. כיון שעשו את המשכן, מיד נתמלא המשכן מאורו של הקב"ה ומכבודו שנאמר: "ולא יכול משה לבוא אל אהל מועד" (שמות מ לה). אמרו הנשיאים: הרי הגיע השעה שנקריב קרבנות בשמחה, ששרה שכינה בינותינו. מניין? ממה שקראו בענין: "ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן".¹⁶

¹³ הקשר עם בריאת העולם, שכבר ראינו לעיל, נותן פתרון 'פשוט' ומעמיק להורדת השכינה. עד שאתה שואל על הציווי לבניית המשכן, ועל כך שאלהים יושב את האדם על הארץ, אומר המדרש, תשאל על הבריאה כולה. ראה מדרש תנחומא פרשת חיי שרה סימן ג: "מה הוא ה' אלהי גדלת מאד. דרש רבי אליעזר הגדול: הייתי (היית?) עד שלא בראת עולמך. ומאימתי נתגדלת? משראת עולמך, שנאמר: אלהי גדלת מאד. מלך בשר ודם צר איקונין שלו על הטבלא, הטבלא גדולה מצורתו. והקב"ה הוא גדול ואיקונין שלו גדולה מכל העולם כולו. בשמים כתיב (מלכים א' ח) הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך, ובארץ כתיב (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודי". כשם שבריאת העולם היא שעשתה את הקב"ה מלך על העולם (ללא עולם, אין מלך), כך גם בניית המשכן והורדת השכינה לארץ (כלי החרס) היא השלמת היצירה, היא מילוי תאוות היוצר (הפוחר), היא הגשמת האהבה הנכספת. "הוא נתאוה ללון בצילנו" (במדבר רבה יב ג, ראה סוף הערה אחרונה בסוף הגיליון). כביכול אין לקב"ה ברירה אלא להוריד את השכינה לארץ. כי מה ערכה של שכינה שהיא שרויה בשמים ושמי השמים? ראה איך הדרשן מסרס את הפסוק: "נִכְסְפָה וְגַם פְּלִתָה נִפְשֵי לְחֻצְרוֹת ה'" (תהלים פד ג) שאומר בעל ספר תהלים. הוא משמיט את המילה ה' ושם את הפסוק בפי הקב"ה: "נִכְסְפָה וְגַם פְּלִתָה נִפְשֵי לְחֻצְרוֹת". הקב"ה נכסף לחצר בעולם הארצי. ראה דברינו [למעשה ידך תכסוף](#) בפרשת בהעלותך.

¹⁴ שיטת רמב"ן היא שהמשכן הוא המשך של מעמד הר סיני ולפיכך כל מי שתמה על הורדת השכינה במשכן יתמה תחילה על ירידת ה' על הר סיני במתן תורה. בדומה למה שאמרנו בהשוואה עם בריאת העולם. אבל רמב"ן מוסיף עוד דבר חשוב והוא ההבחנה בין שם ה' שהוא מידת הרחמים ומוזכר תמיד בהקשר עם המקדש והמשכן, ובין שם אלהים שאכן נשאר למעלה ואינו יורד. והכרובים אשר על הארון, שהוא עיקר המשכן לפי רמב"ן, סוככים כנפיהם כלפי מעלה ומזכירים תמיד את הכרובים של כסא הכבוד שמקומם למעלה. הם לא יורדו. מידת הדין נשארה למעלה. וזה, לפי דבריו של רמב"ן פירוש הפסוק שלנו "כי האמנם ישב אלהים את האדם על הארץ הנה שמים ושמי השמים לא יכלכלוך". כעובדה ולא כתמיהה. אכן, אלהים לא יושב את האדם על הארץ, רק ה' אלהים. שיתוף מידת הרחמים עם מידת הדין היא שיושבת עם האדם והיא שאפשרה את רעיון בניית המשכן, כמו מעמד הר סיני ובריאת העולם (בראשית רבה ח ד, פסיקתא רבתי מ ועוד), אבל האלוהות לא ירדה. לא בטוח שחז"ל יסכימו עם דעה זו. ראה הדרשות על "אלהים נצב בעדת אל", כגון ברכות ו ע"א: "מנין לעשרה שמתפללין ששכינה עמהם - שנאמר: אלהים נצב בעדת אל". במקדש מעט!

¹⁵ ביטוי זה מקשר את המדרש הזה עם מדרשים על מתן תורה. ראה מכילתא דרבי ישמעאל יתרו - מס' דבחדש פרשה ט: "וכל העם רואין את הקולות - קולי קולות ולפיד לפידי לפידי; וכמה קולות היו וכמה לפידי היו? אלא שהיו משמיעים את האדם לפי כחו, שנאמר: קול ה' בכח (תהלים כט ד). וכן הוא בפירוט רב יותר בשמות רבה ה ט: "כי מי כל בשר אשר שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך האש ... בוא וראה! היאך הקול יוצא אצל כל ישראל, כל אחד ואחד לפי כחו: הזקנים לפי כחן, הבחורים לפי כחן, והקטנים לפי כחן, והיונקים לפי כחן, והנשים לפי כחן, ואף משה לפי כחו, שנאמר (שמות יט) משה ידבר והאלהים יענו בקול - בקול שהיה יכול לסובלו. וכן הוא אומר: קול ה' בכח - בכחו לא נאמר אלא בכח, בכחו של כל אחד ואחד". ראה דברינו [לפי כוחו לפי כוחם](#) בפרשת פנחס.

¹⁶ מדרש זה חוזר למדרש תנחומא הראשון בו פתחנו ולרעיון הצמצום. אך יש ביניהם מספר הבדלים מעניינים. שם: "יורד ומצמצם שכינתו", צמצום השכינה מלמעלה. ואילו כאן: "לפי כוחם ולא לפי כוחו", צמצום השכינה מלמטה. זה מה שבני אדם מסוגלים להכיל. השמים לא יכלכלוך משום שהם דבר גדול, ודווקא בני האדם שמראש כוחם מוגבל, יכולו את השכינה, גם במקדש מעט (ברכות ו ע"א). ועוד הבדל יש לנו: "כיון ששמעו כך עמדו ונתנדבו". רק לאחר שהובטח להם שהמשכן יהיה לפי כוחם, נגשו אל

מכילתא דרבי ישמעאל יתרו - מסכתא דבחדש פרשה ד

... רבי יוסי אומר: הרי הוא אומר: "השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם" (תהלים קטו טז), לא עלה משה ואלהיה למעלה ולא ירד הכבוד למטה. אלא מלמד, שאמר המקום למשה הריני קורא לך מראש ההר ואתה עולה, שנאמר: ויקרא ה' למשה.¹⁷

שבת שלום
מחלקי המים

מים אחרונים: התמקדנו בפסוק מתפילת שלמה "הנה שמים ושמי השמים לא יכללוך", אך יש עוד פסוקים שניתן לחבר לנושא זה ולדרוש בהם. ראה הושע יא ט: "כי אל אנכי ולא איש בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר". ראה רש"י, רד"ק ומצודות על הפסוק. וכמו כן ראה כל הפירושים והמדרשים על הפסוק: "ואני קרבת אלהים לי טוב" (תהלים עג כח) ואכמ"ל.

¹⁷ התרומה ואל המלאכה. ועוד הבדל אחד. כאן גם מסופר לנו מה קרה לאחר הקמת המשכן: "כיון שעשו את המשכן מיד נתמלא המשכן מאורו של הקב"ה ומכבודו". המשותף לשני המדרשים הוא השאלה של ירידת השכינה לארץ וצמצומה במקום מעשה ידי בני אדם, גדור ותחום. לצורך האדרת שאלה זו, שני המדרשים שניהם שמים בפי משה את הפסוק ששלמה אמר בחנוכת הבית: "כי האמנם ישב אלהים על הארץ הנה שמים ושמי השמים לא יכללוך אף כי הבית הזה אשר בנית". זה מה ששלמה אמר בחנוכת הבית (לא בתחילת הבניה). מה אמר משה בחנוכת המשכן כשאכן ירדה השכינה והבית התמלא מכבוד ה'? את "ההפתעה" הזו נשמור לפעם אחרת (פרשת פקודי בע"ה). נרמז רק דרך מדרש שלישי ששייך אף הוא לשני מדרשי תנחומא בהם פתחנו וסיימנו. ראה במדבר רבה יב ג: "ג' דברים שמע משה מן הקב"ה והרתיע לאחוריו. כיון שאמר לו ונתנו איש כופר נפשו, אמר משה: מי יוכל ליתן כופר נפשו ... וכן בשעה שאמר לו הקב"ה צו את בני ישראל את קרבני לחמי לאשי, אמר משה: מי יוכל להספיק לו קרבנות ... וכן בשעה שאמר לו הקב"ה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, אמר משה: מי יוכל לעשות לו מקדש שישרה בתוכו? הנה השמים ושמי השמים לא יכללוך ... אמר הקב"ה: איני מבקש לפי כחי אלא לפי כחן ... לכך משה אמר יושב בסתר עליון הקב"ה שהוא יושב בסתרו של עולם הוא רואה את הכל ואינו נראה הוא נתאוה ללון בצילנו". ראה תהלים סוף פרק צ ותחילת פרק צא. זה הרמז. ראה אזכור אמירה זו של ר' יוסי להלכה בגמרא סוכה ה ע"א בדיון על גובהה המינימלי של הסוכה שהוא עשרה טפחים: "ותניא, רבי יוסי אומר: מעולם לא ירדה שכינה למטה, ולא עלו משה ואלהיה למרום, שנאמר: השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם". ושם ההקשר הוא בברור למשכן דרך הארון והכפורת שעליו שהיו בגובה עשרה טפחים. ומעל גובה זה דברה השכינה עם משה ככתוב, שמות כה כב: "ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הפתח וכו'". עפ"י שיטת ר' יוסי, אולי אין בכלל בעיה עם הפסוק: "הנה השמים לא יכללוך וכו'". וכבר הרחבנו לדון בשיטה מיוחדת זו בדברינו [מן השמים דברתי עמכם](#) בפרשת יתרו ובדברינו [עולים ויורדים](#) בפרשת ויצא.